

Bestemmelse kom til at staa i Loven om Banker; skulde den ogsaa staa i Loven om Sparekasser. Det er den ene Grund til, at vi har foreslaaet, at Lovforslagets § 20 skulde udgaa. Men vi har ogsaa en anden Grund, nemlig den, at vi i det hele taget i høj Grad er i Tvivl om, hvorvidt det vilde være godt at indføre et saadant Raad for Sparekasserne, selv om man ikke vilde gøre det for Bankerne, saaledes at man altsaa skulde stille et Ændringsforslag om, at Bestemmelsen alene skulde gælde for Sparekasserne. Det er udviklet i Betænkningen, hvorledes baade Kommissionen og ogsaa Udvalget er af den Mening, at det vilde være uretfærdigt at paaføre Sparekasserne et saaa overordentlig stort Indgreb i deres Selvstyret, at paalægge dem i Modsætning til Bankerne en Pligt til at underkaste sig en af udenforstaaende fastsat Maksimalrente. Det er i Kommissionen udtalt, som det ogsaa er gentaget i Betænkningen, at det vilde føles som en overordentlig stor Ubillighed overfor Sparekasserne. Det har der saaledes ikke været Anledning til at tænke paa, og der har ikke været nogen som helst Stemning for at indføre en saadan Bestemmelse her uafhængig af, hvad der kom til at staa i en Lov om Banker, saaledes som det tidligere har været Tilfældet, naar man ved enkelte Lejligheder har foreslaaet et Sparekasserraad til at fastsætte Renten uden at tænke paa eller stille Forslag om, at det ogsaa skulde gælde Bankerne. Sigt har man ikke villet stille Forslag om under Hensyn til, at vi maatte give Kommissionens Flertal Ret i, at det vilde give Bankerne en meget betydningsfuld og ikke forsvarlig Overvægt i Konkurrencen. Men heller ikke om en Bestemmelse om at oprette et saadant Raad, saaledes at det ogsaa var gældende for Bankerne — noget, som Landstinget har forkastet, da man sendte Bankloven ned til Folketinget —, heller ikke om en saadan Bestemmelse har vi ved denne Lejlighed kunnet forandre vor Mening, idet det viser sig, at Sparekasserne selv slet ikke ønsker noget saadant. Der har nok været et Flertal indenfor Kommissionen, der har foreslaaet det; men der foreligger her for Rigsdagen et Andragende fra Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser, som man dog skulde mene var en kompetent Forsamling, hvor det udtales i al Almindelighed — det staaer som Bilag 1 til Betænkningen —, at man ikke skønner, at Indførelsen af Maksimalindlaansrenten i den foreslaaede Form, bortset fra de Indvendinger, der i

øvrigt kan rejses herimod, vil være til nogen Gavn for Sparekasserne. Det vil altsaa sige, at man ønsker end ikke § 20, selv om ogsaa Bankerne fik en lignende Bestemmelse; og naar nu efter Tingets Vedtagelse en saadan Bestemmelse ikke skal gælde Bankerne, og Sparekassernes Fællesrepræsentation hverken ønsker den med eller uden tilsvarende Bestemmelser for Bankerne, saa har Udvalgets Flertal foreslaaet, at § 20 skulde gaa ud. Det finder jeg næsten maa betegnes som en Selvfølgelighed. Imidlertid vil der muligvis fra anden Side fremkomme Udtalelser i anden Retning.

Hermed har jeg gennemgaaet de Punkter, som jeg finder Anledning til at omtale, hvor der har været Meningsforskel mellem Udvalgets Medlemmer, idet paa det ene Punkt et enkelt Medlem og paa det andet 5 ærede Medlemmer ikke har kunnet tiltræde dem. Desuden har jeg omtalt et tredje Punkt, nemlig Ændringsforslag Nr. 10, ved hvilket vi har haft lidt Betænkelighed ved den Form, som dette Ændringsforslag har faaet. De andre Ændringsforslag er vedtagne i Udvalget med Enstemmighed, og vi har haft den Glæde, at ogsaa den højtærede Indenrigsminister har kunnet slutte sig til dem og paa visse Punkter har været os behjælpelig med at forme disse Ændringsforslag. Jeg tillader mig saaledes at anbefale baade de af hele Udvalget og de af de to Flertal under Nr. 10 og Nr. 41 stillede Ændringsforslag til det høje Tings Vedtagelse.

Jørgen Berthelsen: Det Mindretal, hvortil jeg hører, har ikke kunnet gaa med til Ændringsforslag Nr. 39, der gaar ud paa, at § 20 skal udgaa. Jeg kunde jo egentlig herom indskrænke mig til at henvise til de Udtalelser i Betænkningen, der i saa Henseende foreligger fra Mindretallet, da jeg i og for sig anser dem for tilstrækkelige, men jeg skal dog udtale et Par Ord i den Anledning.

Vi er, som den ærede Ordfører sagde, og som jo ogsaa Betænkningen viser, gaaede med til alle Ændringsforslag med Undtagelse netop af Nr. 39, trods det at enkelte Medlemmer af Udvalget har haft nogen Betænkelighed ved adskillige af Ændringsforslagene i den foreliggende Skikkelse, som vi derfor under Sagens videre Behandling ikke føler os absolut bundne til. Vi har dog tiltraadt dem i Udvalget for nærværende Tid. Jeg hører nu for øvrigt af den ærede Ordfører, hvad